

6 ระหว่างอารมณ์สงบและ ความหลงใหล

* มีหรือความรักที่มีเหตุมีผล

ยูจินออกมาทำงานแต่เช้าตรู่ก่อนที่เจ้านายจะมาทำงานเสียอีก เธอเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมระหว่างรอมินฮยองมาทำงาน

แต่วันนี้แปลกตรงที่มินฮยองที่ปกติจะมาทำงานตรงเวลาเป๊ะกลับยังไม่ยอมปรากฏตัว ทั้งๆ ที่เลยเวลาเริ่มงานไปตั้งนานแล้ว ยูจินสงสัยว่ามินฮยองอาจจะมาเร็วกว่าเธอก็ได้จึงเปิดประตูห้องรองประธานดูและพบว่าในห้องไม่มีใครเลย

ยูจินทำหน้าที่อย่างนี้สงสัย ขณะกำลังจะปิดประตูออกไป ทันใดนั้นเก้าอี้ของรองประธานก็หมุนกลับมาทางเธอทันที บนเก้าอี้ตัวนั้นมีคนนั่งมองหน้าเธอด้วยรอยยิ้มที่ทำให้ยูจินสะดุ้งตกใจจนแทบเป็นลม

"มาทำงานแต่เช้าเลยนะครับคุณยูจิน"

มินฮยองยิ้มให้ยูจินบางๆ ยูจินที่กำลังตกใจฝันยิ้มจนปากกระตุก

"ดิฉันขอรายงานคิวงงานวันนี้ให้ท่านรองฯ ทราบเลยนะคะ"

"ไม่ต้องครับ ไว้ทีหลังแล้วกัน เดี่ยวผมจะเรียกคุณถ้าผมต้องการนะ"

ทันทีที่โค้งทักทายและปิดประตูสนิทแล้ว ยูจินก็ต้องถอนใจออกมาด้วยความโล่งอก

"รู้ว่าคุณไม่เหมือนมนุษย์ธรรมดา แต่อย่างน้อยก็น่าจะส่งสัญญาณให้เรา知道你หรือไม่อยู่สักหน่อยไม่ได้หรือใจ"

ยูจินปั่นพิมพ์พาลางสายหน้ายอมน้ำแล้วกลับมานั่งที่

หลังจากยูจินปิดประตู มินฮยองก็หยุดยิ้มแล้วหมุนเก้าอี้หันไปทางหน้าต่างอีกครั้ง สายตาที่เหม่อมองออกไปนอกหน้าต่างดูมืดและลึกลับเหมือนไม่ได้มองอะไรเลย

'ฉันไม่เสียใจค่ะ ทั้งตอนนี้และต่อไปด้วย'

เสียงว่าเรื่องยังคงอยู่ในสมอง มินฮยองนั่งนิ่งเหมือนก้อนหินที่ไร้ความรู้สึกอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็ค่อยๆ ยิ้มออกมา แต่เป็นรอยยิ้มที่หัวเหวและขมขื่น

"ใช่ คงเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเธอไม่มีอะไรต้องฝืนใจ กลัว หรือต้องห้าม สำหรับคนที่โศกวิญญูหรืออย่างกับทารกแรกเกิดอย่างเธอจะเสียใจอะไรล่ะ"

ดวงตาดำมืดของเขาที่ดูดซับทุกแสงสีราวกับเกิดพายุอยู่ภายใน

แสงอาทิตย์แห่งฤดูใบไม้ผลิที่สดชื่นแสบตา เซจินเลือกตารางเรียนช่วงบ่ายไว้เป็นส่วนใหญ่ จึงมีเวลาไปส่งเซฮยอนที่โรงเรียนก่อนไปมหาวิทยาลัยด้วยความตื่นเต้นจนดูเหมือนคนเสียสติ จะว่าไปก็น่าตื่นเต้นอยู่หรอก เพราะเซจินเป็นนักศึกษาใหม่ที่นี่า เทอมแรกกับสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ที่เธอไม่เคยสัมผัสมาก่อน แต่สาเหตุที่เธอตื่นเต้นขนาดนี้ไม่ใช่เพราะเหตุผลทั้งหมดนั้นหรอก สายตาของมินฮยองที่มองตอนเธอตื่นนอนและรอยยิ้มอบอุ่นนั้นต่างหาก คิดขึ้นมาที่ไรเซจินก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ทุกที เซจินต้องบอกตัวเองให้ตั้งใจควบคุมสีหน้าของตัวเองและต้องบังคับไม่ให้หัวเราะออกมาระหว่างเรียนด้วย

พอไปถึงมหาวิทยาลัย เซจินรีบหยิบตารางเรียนที่พรินท์เก็บไว้มาเช็ดทันที แผนที่มาวิทยาลัยตรงหน้าประตูถูกติดไว้เพื่อช่วยในการหาห้องเรียน โชคดีหรือโชคร้ายสำหรับเซจินก็ไม่รู้ที่วิชาเรียนวันแรกดันเป็นวิชาเอกและเป็นวิชาบังคับด้วย

แรกๆ เซจินก็รู้สึกหนักใจที่ต้องพบเพื่อนรุ่นเดียวกันตั้งแต่วันแรกของ

การเริ่มเรียน แต่ตอนนี้เซจินอยู่ในสภาพเกินร้อยชนิดไม่มีอะไรจะมาขัดขวางเธอได้ และไม่มีอะไรจะต้องกลัวด้วย จึงสามารถเข้าห้องเรียนด้วยสีหน้าสดใสได้ในที่สุด

ขณะเรียนคาบแรก เซจินรู้สึกได้เลยว่ามันช่างแตกต่างกับตอนเรียนมัธยมอย่างสิ้นเชิง อาจารย์อธิบายเกี่ยวกับวิชาที่จะเรียนและการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยเพียงสั้นๆ เซจินครุ่นคิดว่าเธอจะทำอะไรดีในเวลาที่เหลือ เพื่อนรุ่นเดียวกับเธอส่วนใหญ่สนิทกันมาก่อนแล้วเพราะไปประชุมนิเทศมาด้วยกัน พวกเขาทักทายและพูดคุยกัน จากนั้นก็รวมกันเป็นกลุ่มเตรียมออกจากห้องไปพร้อมกัน ทันใดนั้นก็มึนๆที่คนหนึ่งรีบเดินเข้ามาในห้อง เรียกน้องปีหนึ่งให้นั่งลงใหม่

"เราต้องมีหัวหน้าชั้นนะครับ ขอให้ทุกคนคิดไว้ในใจว่าจะเลือกใครเป็นหัวหน้าชั้นดี แล้วเย็นนี้จะมีงานเลี้ยงก่อนปาร์ตี้ต้อนรับนะครับ อย่าลืมมาร่วมงานด้วย"

คงเป็นที่ที่ตีแม่เหล็กกันจนเมาตายแน่ๆ แต่เซจินยังไม่รู้ว่าอะไรคืออะไร จึงตั้งใจจะไปให้ได้ เพื่อถือโอกาสทำความสนิทสนมกับเพื่อนรุ่นเดียวกันด้วย

หลังจากชั่วโมงเรียนวิชาเลือกจบลง เซจินกำลังเดินกลับมายังห้องประจำภาค ลูๆ ไทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋า ก็เกิดสั่นขึ้นมา เซจินจึงรีบล้วงแล้วหยิบมือถือขึ้นมาดูหน้าจอ พอเห็นชื่อที่โชว์อยู่ใบหน้าของเธอก็เบิกบานสดใสกว่าดอกไม้ในฤดูใบไม้ผลิที่บ้านสะพรั่ง

"ท่านรองฯ ค่ะ!"

เสียงเธอดังมากจนทำให้คนที่เดินผ่านไปมาต้องหยุดมอง เซจินตกใจยกมือปิดปากอึ้งๆ เธอเดินออกไปแล้วคุยโทรศัพท์ต่อ

มินฮยองที่อยู่ในรถนั้นต้องเอาโทรศัพท์ออกห่างจากหูเล็กน้อยก่อนจะเอามาแนบหูอีกครั้งพลางหัวเราะเบาๆ

"มีพลังเยอะดีนะ ฉันเป็นห่วงว่าเธอจะไม่สบายหรือเปล่าเลยโทรมาหา"

"คะ"

เซจินถามกลับมาชื่อๆ เพราะไม่เข้าใจ มินฮยองจึงได้แต่หัวเราะดังๆ ด้วยความเอ็นดู

"ถ้าไม่มีอะไรก็ดีแล้วละ อิกนานมัยกว่าจะเลิกเรียน"

"ไม่ค่ะ เพิ่งเลิกเรียนค่ะ"

"งั้น ขอไปพบต่อนี้เลยได้มั๊ย"

"คะ"

เซจินถามกลับมางงๆ มินฮยองพอจะเดาปฏิภริยาของเซจินออกจึงเอามือถือออกห่างจากหูอีกครั้ง

"ดีเลยคะ!!!"

ว่าแล้วเซจินก็ตะโกนตอบมาดังลั่น ทำให้มินฮยองต้องยืมออกมาอย่างอ่อนโยน

ผีเท้าของเซจินที่เดินไปยังที่นัดหมายนั้นเบารวกับแมว่อง งานเลี้ยงสำหรับเด็กปีหนึ่งหายไปจากความทรงจำของเซจินนานแล้ว ความสนุกสนานในรั้วมหาวิทยาลัยมีความหมายไม่มากกว่าซึ่งสำหรับเซจินในตอนนั้น

เซจินรอมินฮยองมารับอยู่แถวมหาวิทยาลัย พอเห็นชายที่รอปรากฏตัวขึ้นตรงหน้า เซจินก็อยากจะวิ่งเข้าไปกอดเขาทันที แต่เซจินทำได้แค่คิดในใจเท่านั้น เธอต้องยั้งใจเพราะมีคนอยู่แถวนั้นเยอะ มินฮยองเหลือบมองเซจินตั้งแต่หัวจรดเท้า เซจินรู้สึกไม่สบายใจกับสายตานั้นจึงก้มลงมองตัวเอง

"ทำไมเธอคะ"

มินฮยองหรีตาเหมือนกับกำลังดิเธอ

"เด็กปีหนึ่งต้องสดใสและสดชื่นลิ ทำไมเธอถึงแต่งตัวแบบนี้ละ"

เซจินแต่งตัวตามสไตล์ของเธอ แต่มินฮยองแสดงสีหน้าไม่พอใจ ทำให้เซจินไม่รู้จะทำตัวยังไงไปด้วย มินฮยองเปิดประตูด้านหน้าให้เธอขึ้น

"ขึ้นลิ"

"ไปไหนเธอคะ"

มินฮยองส่งสายตาไม่พอใจให้เซจินอีกครั้ง เซจินจึงรีบขึ้นรถอย่างรวดเร็ว มินฮยองแอบหัวเราะคิกๆ แวบหนึ่งก่อนจะกลับมาทำหน้าที่คนขับรถให้เธอ

ครูต่อมาพวกเขาก็ไปถึงร้านฟลอร่าที่อยู่ในห้างสรรพสินค้าชื่อดัง

"นี่เป็นร้านของเราไม่ใช่หรือคะ"

เซจินพูดคำว่า 'เรา' อย่างเป็นทางการด้วยกันมาค่อนข้างนาน

"อ้อ นี่เป็นร้านแรก"

'เขาคงมาวิจัยตลาดสินะ'

เซจินรู้สึกน้อยใจที่มีนัยของไม่ยอมมลิ้มงานเลยแม้แต่นาทีเดียว แต่ก็ไม่สามารถแสดงความรู้สึกออกไปได้ จึงต้องเดินตามเขาเข้าไปในร้าน

พลอว่าใช้ระบบตรงจากบริษัทแม่ไม่ได้ใช้ระบบของแต่ละร้าน ดังนั้นพนักงานที่นี่จะได้รับการฝึกอบรมและควบคุมจากบริษัทแม่มาแล้ว เพราะฉะนั้นเรื่องของการบริการจึงดีมาก เซจินไม่รู้ว่าควรให้คะแนนซึ่งชอบ ผู้จัดการฝ่ายประชาสัมพันธ์ที่รับผิดชอบดูแลการฝึกอบรมพนักงาน หรือมีนัยของที่สร้างร้านให้ดูมีฐานะจึงให้บริการดีเป็นพิเศษก็ไม่รู้

มีนัยของหันไปมองเซจินที่กำลังหันรีหันขวางทำตัวเหมือนกำลังออกมาตรวจงานเสียเองแล้วอึ้ง

"มานี่สิ"

พูดเหมือนออกคำสั่ง แต่เซจินก็ไม่ได้แสดงปฏิกิริยาไม่ชอบหรือไม่พอใจแต่อย่างใด เธอเดินเข้าไปใกล้ๆ ขณะที่มีนัยของตะไหล่เซจินแล้วบอกพนักงาน "ช่วยแนะนำชุดที่เหมาะสมกับสาวน้อยคนนี่ให้หน่อยครับ"

พนักงานยิ้มสดใสพลางแนะนำว่าเซจินผิวหน้าขาวต้องใส่อย่างนี้ ช่วงขายาวต้องใส่แบบนั้น อะไรต่อมิอะไรมากมายจนเกือบทำให้เซจินง

ขณะพูดพนักงานก็หยิบชุดที่เหมาะสมกับเซจินออกมาจากไม้แขวนด้วยปรากฏว่าชุดนั้นเป็นชุดที่เซจินเคยใส่ตอนถ่ายแค็ตตาล็อกมาแล้ว มีนัยของมองพนักงานที่กระตือรือร้นกับการเลือกชุดให้เซจินแล้วอึ้งบางๆ

'อืม...ตาถึงเหมือนกันนะพนักงานที่นี่'

เซจินที่ไม่รู้ความในใจของมีนัยของกำลังรู้สึกลำบากใจที่ถูกพนักงานเชิญชวนแกมบังคับให้ลองชุดนั้นชุดนี้ เซจินหันมามองมีนัยของอย่างขอความช่วยเหลือ

"ท่านนะ..."

มินฮยของส่งสายตาเฉียบขาดเป็นสัญญาณให้เซจินปิดปากและบอกให้เธอเข้าไปในห้องลงชุด ชุดท้ายเซจินก็ต้องยอมเพราะเกรงใจสายตาคู่นั้นของมินฮยของและพนักงานที่กำลังคะยั้นคะยอสุดฤทธิ์

ระหว่างรอเซจินเปลี่ยนชุด มินฮยของก็เดินดูรอบๆ ร้านโดยที่พนักงานไม่รู้รู้สึกสงสัยเขาเลย ขณะที่มินฮยของกำลังยืนยิ้มอย่างพอใจกับผลงานของตัวเองอยู่นั้น ประตูห้องลงชุดก็เปิดออก มินฮยของหันไปมอง เห็นแต่ใบหน้าของเซจินชะโงกออกมา มินฮยของหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่ เพราะตลอดเวลาปีกว่าๆ ที่ทำงานเป็นนายแบบ เซจินต้องใส่ๆ ถอดๆ ตั้งหลายร้อยชุด น่าจะชินกับเรื่องนี้ได้แล้ว

"ยังจะเขินอะไรอีกล่ะ"

มินฮยของพูดประชดนิดๆ เซจินทำหน้าที่อย่างหงุดหงิด

"มันดูไม่เข้าท่าเพราะรองเท้านั้นแหละ"

มินฮยของหันไปมองเท้าของเซจินที่โผล่ออกมานอกประตูนิดๆ ตอนที่ถ่ายรูปเซจินใส่รองเท้าสีชมพูอ่อนที่ดูคล้ายรองเท้าบัลเลต์ แต่ตอนนี้เธอใส่รองเท้ากีฬาสำหรับปีนเขากับชุดเดรสสีชมพูอ่อนหวาน ดูไม่เข้ากันจริงๆ ทำให้มินฮยของหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่ แต่พอเห็นหน้าบึ้งของเซจินแล้วก็ต้องพยายามกลั่นหัวเราะไว้แล้วดึงตัวเซจินออกมา

"ไม่เป็นไรหรอกน่า ออกมาสิ"

เซจินถูกมินฮยของลากตัวออกมา พนักงานที่ยืนรอด้านนอกยังคงกลั่นหัวเราะไว้ไม่อยู่เช่นเดียวกัน พอเห็นดังนั้น เซจินก็ส่งสายตาอาฆาตไปยังมินฮยของทันที พนักงานนั้นก็เห็นว่าไม่ควรทำกับลูกค้าแบบนั้นจึงรีบปรับท่าทีแล้วส่งยิ้มอย่างสนิทสนมให้เซจินอีกครั้ง

"ชุดนี้เข้ากับคุณมากเลยนะคะ ตอนนี้อยู่ไม่เข้ากันเพราะรองเท้านั้นเองค่ะ ว่าแต่...คุณหน้าเหมือนนางแบบฟลอรา่มากเลยนะคะ"

เซจินไม่อยากจะเชื่อที่พนักงานเพิ่งรู้สึกแบบนั้น แต่พอเห็นสีหน้าของเซจินเปลี่ยนไป พนักงานจึงรีบเสริมขึ้นมาทำให้เซจินยิ่งอึ้งไปกว่าเดิม

"ขอโทษนะคะ คุณคงไม่ชอบให้ใครบอกว่าหน้าเหมือนใครใช่ไหมคะ"

แต่นางแบบของเราสวยจริงๆ นะคะ ถ้าเห็นแล้วคุณคงชอบมากแน่ๆ ค่ะ"

พนักงานที่เห็นรูปอยู่ทุกวัน แต่ดูไม่ออกว่านางแบบในรูปกำลังยืนอยู่ตรงหน้าตัวเองด้วยซ้ำเนี่ยะ เซจินรู้สึกสมเพชตัวเองเหลือเกินที่พนักงานไม่คิดว่าเซจินจะเป็นนางแบบคนนั้นได้

มินฮยองเห็นเซจินทำหน้าที่สวยๆ อย่างสิ้นหวังก็อดหัวเราะไม่ได้ เขาเข้าใจว่าเซจินรู้สึกอย่างไรจึงไม่ได้พูดอะไร เซจินหันมาส่งสายตาคาดโทษมินฮยองอีกครั้ง แต่สีหน้านั้นทำให้เขากลับหัวเราะไม่อยู่จริงๆ จึงหัวเราะพรีดออกมา แล้วมินฮยองหรือท่านฮยองได้แห่งการควบคุมตนเองก็รีบปรับท่าที่เสียใหม่ ทำตัวไม่รู้ไม่ชี้แล้วยื่นบัตรเครดิตให้พนักงาน

"ใส่ไปเลยนะครับ ชุดเดิมช่วยให้อีกด้วยนะครับ"

พนักงานยื่นบัตรจากเขาแล้วเดินไปยังเคาน์เตอร์ เซจินตกใจหันไปมองมินฮยองตาโตราวกับว่าเธอกำลังถูกระทำอย่างไม่ยุติธรรมลึกลับ มินฮยองยื่นยื่น ทำหน้าเหมือนบอกว่าจะพูดอะไรก็พูดมา เซจินทำหน้าที่ดั่งเดิมไม่ยอมแพ้แล้วประกาศก้อง

"ฉันไม่ยอมออกไปด้วยสภาพแบบนี้หรอก"

เซจินรู้สึกว่าตัวเองพูดแรงไปหน่อย แต่ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว เซจินจึงส่งสายตาดูดั่งสบตากับมินฮยอง ปฏิกริยาของเซจินนั้นทำให้มินฮยองยิ่งดีใจ เพราะรู้สึกว่าเซจินเข้มแข็งขึ้นกว่าเดิมเยอะ แต่มินฮยองก็ทำหน้าที่เหมือนเด็กชนแล้วสั่งเธอ

"งั้นถอดซะ"

"อะไรนะคะ" เซจินตกใจตะโกนเสียงลั่น

"ฉันหมายถึงรองเท้าเธอนะ" มินฮยองรีบเสริมขึ้นก่อนที่เซจินจะโวยวายไปมากกว่านี้

"ให้ฉันเดินเท้าเปล่าไปงั้นหรือคะ คือมัน...นี่...คุณคะ"

ระหว่างที่เซจินกำลังโมโหมินฮยองอยู่นั้น เธอก็เห็นพนักงานกำลังห่อเสื้อที่เธอสวมมาจึงรีบห้ามพนักงานไว้ มินฮยองขวางเซจินไว้แล้วเซ็นชื่อลงในใบเสร็จที่พนักงานนำมาให้ จากนั้นก็ไม่ยอมให้เซจินได้ไปถึงอีก

"ถอดก่อนสิ แล้วจะได้รู้ใจ"

สายตาเด็ดขาดที่ไม่อาจฝ่าฝืนได้ของมินฮยองทำให้เซจินรู้สึกไม่พอใจมาก แต่เธอก็ยอมถอดรองเท้ากับถุงเท้าเก็บไว้ข้างๆ อย่างเรียบร้อย ความเยือกเย็นของพื้นหินอ่อนแผ่มาสู่ร่างกายของเธอ

"พอใจหรือยังคะ"

เซจินถามขึ้นอย่างประซัดเพราะยังไม่โหวอยู่ มินฮยองทำท่าเฉยๆ แทนคำตอบ เซจินรู้สึกเคืองได้แต่ทำหน้าที่ไม่พอใจเท่านั้น เธอกำลังจะยื่นมือไปหยิบรองเท้า ทันใดนั้นมินฮยองก็กระซอกตัวเซจินแล้วอุ้มขึ้น เซจินตกใจกับการกระทำอันฉับไวของเขามากจนรู้สึกเหมือนหัวใจหล่นลงบนพื้น มินฮยองไม่สนใจสีหน้าของพนักงานที่กำลังทำหน้าที่ตาแปดกๆ เพราะความตกใจ แต่กลับบอกพนักงานคนนั้นหน้าตาเฉย

"ช่วยห่อรองเท้าให้ด้วยนะคะ"

เพราะความตกใจทำให้เซจินกอดคอมินฮยองด้วยแขนทั้งสองข้างแน่น พลังกระซิบเบาๆ

"คิดอะไรอยู่คะ ฉันอายุเขาจะตายอยู่แล้วนะ วางฉันลงเดี๋ยวนี้"

มินฮยองฉีกยิ้มอย่างหมั่นไส้

"จะวางลงเมื่อถึงเวลาอันควร อยู่เฉยๆ ชะ"

พนักงานเดินเข้ามาใกล้เพื่อจะส่งถุงที่ห่อเสื้อผ้ากับรองเท้า เซจินมุดหน้าไปด้านหลังของมินฮยองด้วยความอับอาย

"ขอโทษนะคะ ช่วยเอาถุงนั้นไปไว้หลังรถให้ผมหน่อยได้มั๊ยครับ แล้วก็ช่วยเปิดประตูหน้าให้ผมหน่อย"

ระหว่างที่พนักงานเดินออกไปตามคำขอของมินฮยอง มินฮยองก็เอาแต่หัวเราะหึๆ ในลำคอ เขาอุ้มเซจินเดินไปที่รถแล้ววางเธอลงบนเบาะหน้ารถอย่างเบามือ

"ฉันทำอะไรผิดหรือเปล่าคะ"

มินฮยองหยุดหัวเราะแล้วเงยหน้าขึ้นมองเซจิน

"นึกว่าท่านรองฯ กำลังลงโทษฉันนะคะ"

มินฮยองอมยิ้มแล้วคาดเข็มขัดให้เซจิน

"ตรงกันข้ามต่างหากละ"

"รางวัลเธอคะเนี่ย เกินไปมั้งคะ"

เขจินต่อว่าท่าทางอนๆ มินฮยองหัวเราะดังๆ แล้วปิดประตูให้เธอ จากนั้นก็เดินมายังที่นั่งคนขับ เขจินแอบมองไปที่ร้าน อย่างที่เธอคาดไว้ พนักงานทุกคนออกมามองรถของเขาอยู่

"เฮ้อ...ชายหน้าจริงๆ"

เขจินรู้สึกอายจนต้องก้มหน้าลงข้างหน้าต่างรถ มินฮยองเหลือบมองเขจินครู่หนึ่งแล้วหัวเราะหึๆ จากนั้นก็สตาร์ทรถออกไปทันที

มินฮยองขับรถไปยังร้านขายรองเท้าที่อยู่ไม่ไกลกันนัก พอเขาดับเครื่องยนต์ เขจินก็ปลดเข็มขัดแล้วเปิดประตูอย่างรวดเร็ว แต่ก็ต้องถูกนายทวารมินฮยองที่ไวกว่าขัดขวางไว้ เขจินยิ้มอย่างสดใสให้มินฮยองที่ยืนอยู่นำประตูราวกับนายทวารกำแพงปราสาท

"ละจะหนอยก็ได้ นะคะ ฉันเดินเท้าเปล่าไปดีกว่า"

"ฉันไม่ยอมหรอก"

ทั้งคู่แลกเปลี่ยนตากันอย่างจะเอาชนะ

"ฉันไม่เอาแล้วนะ น่าอายจะตายไป ถ้าท่านรองฯ บังคับฉันอย่างนี้อีก ฉันจะไม่ยอมอภิเษกให้ท่านรองฯ เหมือนกันนะ"

เขจินขู่เขาด้วยสีหน้าค่อนข้างน่ากลัว

"ไม่ต้องอภิเษกหรอก"

เขจินรู้สึกห่มั่นได้มินฮยองจนคิดในใจว่าอยากชกไปที่หน้ายิ้มแยมั่นแรงๆ ดึกครั้ง เขจินจ้องมินฮยองเขม็ง แต่มินฮยองกลับทำหน้าเฉย สงครามของพวกเขาทั้งคู่เหมือนจะไม่สิ้นสุดลงง่ายๆ

ร้านขายรองเท้ากว้างขวางที่มีกลิ่นหนังสัตว์นิดๆ มีชายหญิงคู่หนึ่งที่หยุดสายตาคนในร้านให้หันมามองชายคนหนึ่งที่กำลังค่อมหญิงสาวเข้ามาในร้าน มินฮยองวางสีหน้าเรียบเฉยราวกับทำแบบนี้มาตั้งหลายร้อยปีเดินไปยืนอยู่หน้าชั้นวางรองเท้า แต่คนที่หน้าแดงระเรื่อกลับเป็นเขจินที่กำลังผิงหน้าหลบสายตาผู้คนในร้านกับไหล่ของมินฮยองต่างหาก

"เอาละ เจ้าหญิงซินเดอเรลล่าขี้อายของข้า เลิกอายได้แล้ว บอกมาหน่อย

ชีวารองเท้าคูไหนเป็นของเจ้ากันแน่"

คำพูดลั้ๆ ของมินฮยงย็องทำให้เซจินหน้าแดงขึ้นกว่าเดิม เซจินฝั่งหน้าบนไหล่ของเขาเช่นเดิมแล้วบ่นพึมพำเบาๆ

"ฉันอายุจะแยะอยู่แล้วยังล้อเล่นอยู่ได้..."

"อะไรนะ ไม่ได้ยินเลย"

มินฮยงถาม เซจินจึงแก้มองตอบไปเหมือนนางเอกในละคร

"อะไรก็ได้ค่ะ ขอให้พ้นจากสถานการณ์น่าอายนี้ก็พอ"

ใบหน้าของมินฮยงย็องเต็มไปด้วยความผิดหวัง

"โอ้ เอาอย่างนั้นเลยหรือ รองเท้าที่เจ้าหญิงต้องการจะเป็นอะไรก็ได้ได้ยังไงกัน ฉันไม่ยอมหรอก"

มินฮยงวางเซจินลงบนโซฟา พอกำบังหายไป เซจินก็ต้องพยายามก้มหน้าเพื่อหลบสายตาของผู้คนมากมายที่มองเธอด้วยความอยากรู้อยากเห็น มินฮยงเดินดูภายในร้านอย่างละเอียดเหมือนชมผลงานศิลปะ ก่อนจะหยิบรองเท้าสีชมพูชิ้นเดียวคู่หนึ่งมา

มินฮยงคุกเข่าลงสวมรองเท้าให้เซจินอย่างระวัง มือของเขานุ่มนวลเหลือเกิน สำหรับคนที่เจอกับมินฮยงครั้งแรก สิ่งที่เห็นคือรอยยิ้มที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าของเขาตลอดเวลา แต่ไม่นานพวกเขาก็จะสัมผัสได้ถึงความเยือกเย็นที่ซ่อนอยู่ภายใต้รอยยิ้มนั้น แต่เมื่อปกอกเปลือกไปถึงชั้นที่ลึกที่สุด เซจินก็รู้ว่าในนั้นมีหัวใจที่อบอุ่นพอๆ กับรอยยิ้มนั้นซ่อนอยู่เช่นกัน

สีหน้าของมินฮยงย็องที่มองลงมาจากด้านบนนั้นดูเข้มแข็งแต่ก็มีความละเอียดลอบอยู่ด้วย โดยเฉพาะดวงตาที่ดูเหมือนกึ่งหลับกึ่งลืมตาคู่นั้น เซจินรู้สึกเหมือนน้ำตาพานะไหล ไม่รู้เพราะอะไร จู่ๆ ก็อยากร้องไห้ขึ้นมา ถ้ามินฮยงไม่ได้เงยหน้าขึ้นมาล่ะก็ เซจินคงต้องร้องให้ออกมาจริงๆ เซจินสบตากับรอยยิ้มของมินฮยงแล้วรีบหลบทันที

"เป็นซินเดอเรลล่าจริงๆ ด้วย"

เซจินกะพริบตาถี่ๆ ไล่น้ำตาที่คลอเบาแล้วส่งสายตาดูเขา

"พอดีเลยนะเนี่ย"

เซจินก้มมองรองเท้าสีชมพูน่ารักที่ไม่รู้ว่ามีหุ้มเท้าตัวเองตั้งแต่เมื่อไร